

Knights of the Fallen Empire:

Fivérek

(Fordította: bimi12)

Ma láttam, ahogy az arcom megég. A bőr berepedezett és felkunkorodott, ahogy a tűz kiszárította belőle a nedvességet. Az elszenesedett hús visszahúzódott a hőtől és csomós, fekete masszává aszalódott. Egy kék szem, ugyanolyan, mint az enyém, odaszögezett – és rávett, hogy az egészet végignézzem. Egy pillanat műve volt az egész, és már egy idegen arca nézett rám. És nem voltunk többé ikrek.

Az emlékezet húzta a kezemet, az arcomhoz emelte. Meghökkenett a simaság, amivel az ujjbegyeim találkoztak. Még mindig ott éreztem a karomon a testvérem kezének szorítását. Éreztem, ahogy a csontok kinyúlnak a bőre alatt, menekülni próbálnak a fájdalom elől – de nem sikerül. Arcann órákig vonaglott, mire az alvás megkegyelmezett neki.

A saját ágyam üresen maradt. A lepedők szorosan, kifogástalanul simultak a matracra. Bár az ágy nem volt fényűző, mégsem tűnt odaillőnek. Sima, egyszerű formája sértő volt a háborúra nézve, amely odakint tombolt. Megragadtam a legfelső lepedőt és végigdörzsöltem vele a szememet, a homlokomat és a számat, beszennyezve azt izzadtsággal és homokkal. A mocskos, fehér szövettől feltolult az epe a torkomba. Labdává gyűrtem a lepedőt és visszadobtam a matracra.

A szállásom – egy felmagasztalt sátor -, a biztonság hamis érzetét keltette. Elnyomta a szelet és a sebesültek sikolyait, de tudtam, hogy a harc folyt tovább. Darth Atroxa nem halt meg egykönnyen. Az erői húségesek voltak hozzá, ambíciózusak, és nagy volt bennük az élni akarás. De végül el fog esni. Arcann gondoskodik majd róla, hogy így legyen.

Hallottam a Lovag lépéseit, mielőtt kopogott az ajtómon.

- Bejöhet.

- Felség – A nő térdre ereszkedett, ahogy belépett, és várta, hogy szóljanak hozzá. Egy idegesítő rituálé, melyet Apánk kényszerített ránk.

Az Erőt használva odahúztam egy széket a szoba sarkából és leültem.

- Mondja el, hogy van a fivérem.

- Arcann herceg állapota stabil – A nő arcát elrejtette a Zakuul Lovagjainak tradicionális sisakja. Apánk rendszeresen leváltotta a testőreinket, hogy elejét vegye a kötődésnek. A Zakuul Lovagjai a mi szolgálóink voltak, de az ő követői és alattvalói. Ő volt az istenük, mi pedig csak az akaratának kiterjesztését képviseltük.

- Még nem ébredt fel.

A nő tétovázott.

- Nem, hercegem.

A nyugtalansága bosszantóan hatott.

- Ez nem kérdés volt. Érezném, ha ébren lenne.

- Én... igenis, felség! – Tekintetét mereven a padlóra szegezte.

Könnyen lehetett játszózni a Lovagokkal. Az Apánk iránti elvakult odaadásuk alkalmas célpontokká tette őket. Gyerekekként Arcann és én ruhát cseréltünk és tréfát űztünk az őreinkből. De most már túl öreg voltam az ilyesfajta játékokhoz. Éreztem a beivódott kosz szagát a páncélja alatt. Ez a Lovag ma velünk harcolt és ezért kiérdemelte a tiszteletemet.

- Elnézést – sóhajtottam. – Fáradt vagyok. Ez minden?

- A Halhatatlan Császár, Valkorion, Izax Gyilkosa várja az újabb jelentést. – A címeiket alig hallhatóan mondta ki. Mintha apám lesújtana rá, ha túl merészen ejti ki őket.

- Egyedül beszélek vele. Köszönöm. – Intettem, hogy távozzon.

- Ahogy kívánja, hercegem – válaszolta és kihátrált a sátorból.

Hallgattam távolodó lépteit, majd aktiváltam a holokommunikátort. Apám körvonalai betöltötték a sátrat. Feszesen állt, kezeit a háta mögött összekulcsolva. Térdre ereszkedtem.

- Jelentést.

- A gyógyítóink próbálták megmenteni Arcann karját, de nem jártak sikerrel. Még a csatmezőn kapott egy kibernetikus végtagot. Ami az arcán lévő égési sebeket illeti...

- Jelentést a bolygóról, Thexan.

Felcsaptam a fejem.

- Apám?

- A testvéred választott. Megmondtam neki, hogy maradjon a Zakuulon. Megfizetett az engedetlenségéért. – A hangja megfagyasztotta a levegőt.

- Ez a hadjárat az ő látomása volt – erőltettem. – Az volt a célunk, hogy együtt döntsük romba a magvilágokat. A te nevedben.

- Ő túl szűklátókörű. Talán most, hogy elvesztette az egyik szemét, megnyílik az elméje – Sem melegség, sem rosszindulat nem volt a hangjában. – Most pedig, jelentést.

Az izmaim megfeszültek. Hálás voltam, hogy Arcann még nem ébredt fel. Apánk iránti türelme minden beszélgetéssel egyre fogyott. Próbáltam elmagyarázni, hogy ő egyszerűen csak ilyen – csak azért gyakorol nyomást ránk, hogy erősebbek legyünk, de egyre nehezebb lett kiengesztelni Arcann dühét.

Megköszörültem a torkomat és engedelmeskedtem.

- Elfogadható veszteségek a mi oldalunkon. Darth Atroxa továbbra is fenyegetést jelent, de biztos vagyok benne, hogy semlegesítjük. Ha ő elesik, miénk lesz a győzelem.

- Ne becsüld alá a Sith-eket – figyelmeztetett Apám. – Bár régiesek, a túlélésért bármit megtesznek. És, a Jedikkel ellentétben nem tartják őket vissza sem a fennkölt eszmék, sem a hamis erkölcs.

Meg sem várva a válaszomat, hátat fordított és beszüntette az adást.

Sóhajtottam. A kimerültség lassan utolért. Holnap újabb csata vár ránk.

A fivérem jelenléte vonta magára a figyelmemet. Átsiettem a szomszédos sátorba. Három droid és két gyógyító állt Arcann fölött. Összereztem a fúrás éles hangjára. Arcann megmaradt ökle a lepedőt markolta, miközben egy duracél maszkot illesztettek az arcára.

- Végeztünk, felség.

A testvérem a plafont bámulta. A maszk, amely a tarkóját is körülfogta, arcának több mint felét elfedte. Semmi emberi nem volt a formatervezésében – azért készült, hogy megfélemlítse az embereket, ahogy Arcann kérte. A széleinél kilátszott az égett bőr, a maszk alatt lévő elroncsolódott arc bizonyítékaként.

- Hagyjatok magunkra – rendelkeztem. A droidok és a gyógyítók meghajoltak, majd elsiettek.

Amikor egyedül maradtunk, Arcann ellazult. Kilátszó bal szemöldöke felhúzódott fájdalmában, ahogy lenézett a kibernetikus karra. Kavargott a gyomrom, ahogy mindketten felmértük a nap veszteségeit. „Az ember bármit elérhet, ha hajlandó áldozatot hozni.” Apa tanításai méregként ömlöttek Arcann nyelvéről. Modulált hangja idegennek hatott.

- Te már elég áldozatot hoztál – biztosítottam.

- Nem, Thexan – tekintete találkozott az enyémmel. – Ez még csak az első részlet. Lesz még több is.

Az idő lelassult, de a világ mégis gyorsabban forgott körülöttünk, miközben éreztem, hogy a fivérem eltávolodik tőlem. A Zakuulon Arcann és én egész párbeszédet folytattunk egyetlen szó kimondása nélkül. Vízként áramlottunk egy elmével és egy céllal. De ő most másnak tűnt. Éreztem, ahogy felgyülemlik benne egyfajta harag. Egyfajta harag, amiben én nem osztoztam.

Megfogtam a fém kezét.

- Mennyit vagy hajlandó feláldozni?

- Mindent – felelte Arcann hezitálás nélkül. – Te nem ugyanígy tennél?

- Harcolni fogok érted, testvérem – ígértem meg. – A te álmaid az enyéme is.

Hideg fémujjak szorították meg a karom és meggyújtották bennem a remény lángját. Azt mondják, az idő minden sebet begyógyít.